

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Eylül 2002 sayımızda yayımlayacağız. Öyküyü yazmak için ilk olarak bu resmi inceleyin. Aklınıza nasıl bir öykü geliyor? Daha sonra yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s
Bilim Çocuk Dergisi PK 156 06100 Kavaklıdere Ankara

öyküleriniz şiiirleriniz

Bilyenin Peşinden...

Yeni bir güne "merhaba" demiştim. Odanın ortasına kadar uzanmış gün ışığı uyandırmıştı beni. İçimde kuş seslerinin, güneşin, annemin öpücüğünün verdiği huzur vardı; çok mutluydum. Böyle güzel bir günde evde oturulamaz diye düşünüp dolabıma koştum. Bisikletten düşerek, ağaçlara tırmanarak yaraladığım bacaklarım çok kötü görünüyordu. Annem yine kızmasın, üzülmesin istedim ve uzun çoraplarımı giydim. Çok sevdiğim Oktay ve Cem'e güzel görünmek istiyordum. Böylece artık benim bir hanımefendi olduğumu anlayıp koşuşturmadan vazgeçeceklerdi. Muhteşem kahvaltımı yapıp sokağa fırladım. Zaten ayrılmaz ikili hemen kapının önünde bitiverdi. Oktay, annesinin turtalarını fazla kaçırmıştı; karnı ağrıyordu. Cem ise her zamanki gibi akıllı ve afacandı. Beni görünce önce şaşırdılar. Çünkü, ne yaralarım, ne şortum, ne de dağınık saçlarım ortadaydı. Onların şaşkınlığına içimden kıkır kıkır gülüyordum. Hemen onlara birkaç şey söyledim. Çünkü, yine erik toplamaya, bisiklete binmeye gitmelerini engellemek istiyordum. Onlar da bende ki değişikliğe şaşarak bilye oynamayı kabul ettiler. Sokağın sonundaki arsaya gittik. İlk önce birkaç çiçek topladık. Hanımelinin balözünü en az kelekler kadar sevdiğimizden dayanamayıp biraz balözü emdik. Sonra herkes bilyelerini çıkardı ve oyuna ilk ben başladım. Bilyemi atmak için tüm dikkatimi toplamıştım. Tam attığım anda bir gariplik oldu. Bilye bir karınca yuvasına girdi. Aslında ilk bakışta bilyenin o delikten girmesine olanak yoktu. Ama en sevdiğim uğurlu bilyem artık yoktu. Döktüğüm birkaç gözyaşı, yuvasından fırlamış karıncaların üzerine damladı. Henüz ne olduğunu anlayamamışken Oktay, Cem ve ben karıncalar kadar küçüldük. Bütün karıncalar hayretle bize bakıyordu. Çenelerini oynatarak, antenlerini üzerimizde dolaştırıp oraya buraya sallayarak, hararetle bir şeyler anlatıyorlardı. Ama biz onları anlayamıyorduk. Üçümüz de çok korkmuştuk. Tam ağlamaya başlayacaktık ki, başında

tacıyla ana karınca yanımıza geldi. Bize "merhaba" dedi. Sevinçten neredeyse bir karıncaya biniyordum. Ana karınca dilimizi biliyordu. Başımızdan geçenlerin nedeni, aslında hanımeli bitkisinin balözümüştü. Bugün hanımellerinin bayramıymış ve hanımelleri sihirli olurmuş. Nereden bilirdim çiçeğin balözünü ilk emenin küçüleceğini. Bir süre sonra korkumuz geçti ve yemek yedik. Yemekte Oktay'ın annesinin yaptığı turtalardan vardı. Oktay'ın halini görecektiniz. Nasıl da kızardı onları görünce. Sabahtan beri bu turtalar yüzünden ne acılar çekiyordu. Yemekten sonra, hazır girmişken karınca yuvasını gezmek istedik. Ana karınca ilk önce yumurtalarını, sonra larvaları gösterdi. Karıncalarda çay saati, öğle yemeği diye bir şey yoktu. Herkes sırtına yüklediği, kendisinin birkaç katı büyüklükte yaprak, tohum ve üzümle üst üste yerleştirmekle uğraşıyordu. Şaşkınlıktan ağızımız açık, oraya buraya bakıyorduk ki ana karınca bizi girişe doğru sürüklemeye başladı. Neredeyse güneş batacakmış ve güneş batınca tekrar eski halimize dönecekmiz. İstemeyerek yeraltını bırakıp yeryüzüne çıktık. Bu sırada ana karınca elime eski kanatlarından birini ve bilyemi verdi. Tam dışarı adım atmıştık ki birdenbire büyüyüverdik. Başımı bizim eve çevirdiğimde, annemin pencereden dışarı uzandığını görüyorum ve "Tuğçe!" diye bir ses duyuyorum.

Bakalım yarın hangi çiçeğin bayramı var?

Tuğçe Özden

Poligon/Izmir

Misketlerim

Benim sevgili misketlerim
Sabahtan akşama sizinle oynamak isterim.
Mavi, yeşil, mor, kırmızı
Mutluluk sarar benliğinizi...

Misketler bana özgür insanları animsatıyor
Her biri bir o yana bir bu yana karışıyor.
Ama hepsi dost, kin yok aralarında
Açıkçası özeniyorum bazen onlara...

Keşke diyorum insanlar da böyle olsa
İçleri herkese karşı sevgi dolsa
Birbirlerine kazdıkları kuyulara misketleri doldursak
Ve biz çocuklar gitsek oraya
Kaygısızca oynasak...

Didem Tali

Milli Zafer 100/7-A/Eskişehir